

Arrest

nr. 102 715 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 22 mei 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard, die aan verzoekster op 4 juli 2012 ter kennis werd gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ACHAERT, die *loco* advocaat B. PIEDFORT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in.

Op 15 oktober 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, wegens het niet voorleggen van een medisch attest.

Op 3 november 2010 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 5 november 2010 werd door verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 6 december 2010 werd verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een A.I.

Op 21 april 2011 actualiseerde verzoekster haar aanvraag.

Op 19 mei 2011 werd door de arts-adviseur een negatief advies uitgebracht betreffende de medische situatie van verzoekster.

Op 5 juli 2011 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren wegens de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling in Macedonië volgens de ambtenaar-geneesheer, zoals weergegeven in zijn advies van 19 mei 2011.

Op 29 juli 2011 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 23 februari 2012 verwierp de Raad het beroep, bij arrest nr. 75 688.

Op 16 februari 2012 diende verzoekster een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 mei 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt :

« Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

T. A. (R.R.: [...]) nationaliteit: M.

Geboren te S. op [...]

adres: [...]

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 – 2° van de Wet van 16 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.'

De aanvraag d.d. 29.02.2012 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijs elementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergaven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2° lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art 9ter, §2, 3° lid). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS cfd. 30.06.2011).

Op 22 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Ze roept ook een manifeste beoordelingsfout in. In haar tweede middel voert

verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden in, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Verzoekster licht haar eerste middel toe als volgt :

« Mevrouw T. loopt een reëel risico voor haar leven en fysieke integriteit in geval van een terugkeer naar Macedonië, daar in haar land van herkomst geen adequate behandeling (is) voor haar ziekte voorhanden is. Mevrouw T. lijdt immers aan een zware depressie, alsook aan diabetes, cardiologische en vasculaire problemen en een post-traumatisch stresssyndroom.

Een en ander stemt wel degelijk overeen met een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Mevrouw T. moet haar medicatie innemen, dient regelmatig op controle te komen. Mevrouw T. reageert thans gunstig op de therapie die zij in België heeft mogen ondergaan. De enige reden waarom de aanvraag van verzoekster onontvankelijk werd verklaard, is het gegeven dat verzoekster haar identiteit niet aantoonde op de wijze zoals bepaald in artikel 9 §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt thans haar bijlage 37, alsook een kopie van het paspoort van haar zoon bij, teneinde haar nationaliteit te bewijzen.

Uit beide stukken blijkt dat zowel verzoekster, als haar zoon, geboren zijn te Skopje, alsook dat beiden de Macedonische nationaliteit hebben.

De samenlezing van beide stukken vormen bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven, zoals voorzien in artikel 9ter §2 1e en 2e lid.»

Verzoekster licht haar tweede middel toe als volgt:

« Moest de medicatie die verzoekster nodig heeft, beschikbaar zijn in haar land van herkomst, quod absolute non, dan nog beschikt zij aldaar niet over de financiële middelen om de betreffende medicatie aan te schaffen. Uit het feit dat verzoekster haar land van herkomst heeft verlaten om naar Europa te komen, dient te worden afgeleid dat zij niet kapitaalkrachtig is. Daarenboven dient het de opmerking (sic) dat het land van herkomst de oorzaak is van de zware depressie van verzoekster.

Haar terugsturen naar Macedonië zou haar enkel nog meer confronteren met haar (medische) problemen. Verzoekster verblijft reeds jaren in België en heeft alles en iedereen achtergelaten in haar land van herkomst. Verzoekster verblijft bij haar zoon en schoonzus, aan wie een verblijfsrecht is toegekend. Het is vaststaande rechtspraak dat bij de beoordeling van een aanvraag eveneens rekening dient gehouden te worden met de toegang van de vreemdeling tot de gezondheidsstrekking, mede gelet op de financiële mogelijkheden van de aanvrager en de aanwezigheid van familie.

(zie: <http://medimmigrant.be> "De Rechtspraak van de Raad van State inzake de verwijderingsmaatregelen en verblijftitels ten overstaan van zieke vreemdelingen")

Daarenboven betoogt verzoekster dat zij, indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst: slechtere hygiënische condities zal vinden, geen adequaat logement zal hebben, haar medische behandeling niet zal kunnen verderzetten, zoals bevestigd door het gedetailleerd medisch attest, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de medicatie niet onderbroken mag worden.»

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar het gegeven dat in de aanvraag betrokkene zijn(sic) identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster bekritiseert het motief waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit de uiteenzetting van het middel, blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing citeert en ze dus kent en verweerder verwijt tot een onredelijk besluit te zijn gekomen. Zij voert dus in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§1/1(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens een van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in §2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in §2, derde lid, niet bevat;

3° (...)

4° (...)

5° (...)"

Uit de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden die worden vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zijn uitvoeringsbepalingen volgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart wanneer de vreemdeling in de aanvraag zijn identiteit niet aantoot of geen motivering geeft die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 4 juli 2012, nr. 220.173). De ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet moeten aldus worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Het betoog van verzoekster dat, *in casu*, aan de "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" is voldaan omdat zij nu, weliswaar niet bij de aanvraag van 29 februari 2012, een bijlage 37 en een kopie van het paspoort van haar zoon voorlegt, doet, in het licht van het hierboven gestelde, geen afbreuk aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9ter, met name het gegeven dat deze ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat hij niet inziet hoe een bijlage 37, waarop uitdrukkelijk staat vermeld "*le présent document ne constitue en aucune façon un titre d'identité ou un titre de nationalité*" en een kopie van het paspoort van haar zoon, dat in het geheel geen betrekking heeft op verzoekster, constitutieve elementen kunnen vormen van de identiteit van mevrouw, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Waar de verweerder stelt in de bestreden beslissing dat in de aanvraag van 29 februari 2012 de identiteit niet was aangetoond, vindt dit steun in het administratief dossier en wordt door verzoekster niet betwist.

Aangezien verzoekster haar paspoort niet heeft gevoegd bij de aanvraag van 29 februari 2012, toont verzoekster met haar betoog niet aan dat verweerder de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is bijgevolg ook niet aannemelijk.

Aangaande de opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht en de vermeende manifeste beoordelingsfout merkt de Raad op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Verzoekster laat na te verduidelijken op welke wijze de zorgvuldigheidsplicht is geschonden of waarin de manifeste beoordelingsfout bestaat. Bijgevolg zijn deze onderdelen van het eerste middel onontvankelijk. Minstens valt de kritiek van verzoekster betreffende deze aangevoerde schendingen samen met de hierboven besproken grief.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster stelt dat zij medicatie nodig heeft en dat deze medicatie niet beschikbaar is in het land van herkomst. Verder stelt ze dat haar terugsturen naar haar land van herkomst haar nog meer zal confronteren met de oorzaak van haar depressie. Verder stipt ze aan dat ze al jaren in België verblijft en dat zij iedereen heeft achtergelaten in haar land van herkomst. Thans verblijft ze bij haar zoon en schoonzus aan wie een verblijfsrecht werd toegekend. Zij meent dat bij de beoordeling van de medische

situatie ook rekening dient gehouden te worden met de toegang tot de gezondheidsverstrekking, met de financiële situatie van betrokkene en met de aanwezigheid van familie.

Verzoekster gaat volledig voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van haar aanvraag. Deze beslissing houdt op zich geen enkele verwijderingsmaatregel in. Aldus is de argumentatie van verzoekster niet relevant en kan ze geenszins leiden tot de nietigverklaring van de voorliggende bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU